

Императорскихъ Величествъ Государыни Императрицы Маріи Феодоровны и Государыни Императрицы Александры Феодоровны, Царствующаго дома, а равно и для величія и преуспѣванія великаго братскаго народа*.

Въ отвѣтъ на тая рѣчь, Царь Николай II произнесълъ слѣдната многознаменателна рѣчь за хранимитѣ чувства на покровитель и мощенъ защитникъ на българския народъ :

„Это посѣщеніе Вашего Королевскаго Высочества, во главѣ членовъ комитета по сооруженію памятника Императору Александру II-му, Меня особенно радуеть какъ свидѣтельство благодарной памяти болгарскаго народа о незабвенномъ Дѣдѣ Моємъ, призвавшимъ къ самостоятельной жизни юнное славянское княжество. Пью за здоровіе Князя Фердинанда Болгарскаго, Княжича Бориса, Моего возлюбленнаго крестника, и за процвѣтаніе дорогой моему сердцу и сердцу всякаго русскаго Болгаріи*.

Въ Събора била отслужена панахида за о Божѣ почившитѣ императори Александръ II, Царя-Освободителя на България и Александръ III. Слѣдъ панахидата, на Князя били дадени лаврови вѣнци. Като положилъ единъ вѣнецъ върху гробницата на Царя Освободителя, Той на колѣнѣ цѣлуналъ нейния край заедно съ окръжавшитѣ го : прѣдседателя на Народното Събрание Драганъ Цанковъ, министритѣ Даневъ и Паприковъ, генераль адют. Николаевъ и прѣдседателя на комитета Ст. Заимовъ. Другитѣ българии се поклонили сѣщо на гробницата. На сребърния вѣнецъ надписътъ гласи : „Царю Освободителю признателность, благодарность и преданность Болгаріи и Князя 1877—1902*.